

KULTURA *kultura.vychod@denik.cz*

Miloš Vojíš: „Nemusím už nikomu nic dokazovat“

Jeden z nejsobitějších východočeských uměleckých fotografů slaví sedmdesátku

IVANA FRIČOVÁ

Hradec Králové/ Miloš Vojíš – jeden z nejznámějších východočeských umělců, uznávaný fotograf, kterého proslavily především pozoruhodné akty – vstoupil do nového roku jako čerstvý sedmdesátník.

Stavil jste velkolepě?

„Ale kdepak. Mít narozeniny prvního ledna není jednoduché. V dětství mě mi rodiče hned po půlnoci vždycky vzali z postýlky, políbili a řekli – tak je ti zase o rok víc a dárky žádné nedostaneš, protože po Vánocích nemáme peníze. A tak jsem si postupně zvykl příliš neslavit.“

Sedmdesátku jste přece jen tak nepřešel.

„Ono se všechno seběhlo nějak samo. Byl jsem osloven v souvislosti s nějakými výstavami a bilančováním mé tvorby, tak jsem se chtěl nechtě trochu ohlížet a vracet... Přemýšlel jsem, kudy a kam jsem došel. Bylo to zajímavé.“

Musel jste dojít k závěru, že jste úspěšný muž.

„Došel jsem k závěru, že sedmdesátka je nádherný stav v mnoha ohledech. Nemusím už nikomu dokazovat, že něco umím. Nemusím se nikam drát a obávat se, že budu bez práce. Nemusím dělat dobře zaplacené, ale nudné zakázky, protože jsem zjistil, že moje potřeba není neomezená. Děláním jenom to, co mě baví. Sečteno – pocit obrovské svobody. Klid.“

Proslul jste jako autor nádherných ženských aktů, vašim ateliérem a životem prošla řada krásných žen a dívek. Čemu přesně říkáte „nudné zakázky“?

„Akty byly vždycky jenom taková třetínička na dortu. Krásná a zajímavá, nicméně zeměl bych hladý, nebyť spousty jiné, méně viditelné práce. Fotil jsem reklamní zakázky, booky pro modelky,

MILOŠ VOJÍŠ ve svém královéhradeckém ateliéru před dvěma dny. Vybírá snímky pro svoji výstavu v Galerii Na Hradě. „Tyhle rty mě fascinují,“ říká při pohledu na fotografii před sebou. Foto: Deník/ David Taneček

ateliérové práce... To všechno je práce, která mi pak ve finále umožnila věnovat se aktu.“

Vydal jste také knihu Třebechovický Proboštův betlém.

„Ano. To byla taky krásná práce.“

Ráda bych se ještě vrátila k aktům. O fotografiích a modelkách se toho hodně vypráví... Jak jste ty krásné dívky hledal a nacházel?

„Většinou tím nejprostším způsobem – na ulici. Poznám na první pohled to světlo, jiskru, charisma, zvláštnost – jak jen to lze říct. Většinou jsem tu dívku oslovil a dal jí svoji vizitku, a ona pak zavolala. A také se mi dívky samy nabízeły... Kromě modelky, která umí spolupracovat, je pak důležitá inspirace, nápad, náčrt záběru, světlo... Když se to všechno potká a protne, může

vzniknout krásná fotka.“

S jakým fotoaparátem pracujete?

„S digitální zrcadlovkou. A přiznám se, že jsem se v posledních letech zaměřoval do různých počítačových programů. Pracuji v nich s nafočeným materiálem a ty možnosti jsou v podstatě bez hranic. Ztrácí se sice to tajemné kouzlo fotokomory a všechny ty čáry kolem vývojků a lampy, ale nejsem v tomto směru nostalgický.“

Studujete fotografie svých kolegů?

„Samozřejmě. Velmi ctím a obdivuji práci Jana Saudka, v něm je skutečně něco geniálního. Blízká mi je i fotografie Miloslava Stibora z Olomouce, kterého považuji za svého přítele, často si píšeme. Je jich víc – Taras Kuščynskyj, Milan Borovička. Obdivuji Sama

Haskine, který prý kdysi řekl: Když člověk něco dělá dobře, svět si ho najde, i kdyby to dělal daleko na samotě. Nedávno jsem si na ta slova vzpomněl, protože mi připomněla vlastní cestu. Nikdy jsem fotografii nestudoval, učil jsem se sám, nikam jsem se necpal násilím a snažil se tvrdě pracovat. Ani Praha, centrum všeho dění, mě nelákala. A úspěch a spousta zajímavé práce si mě našly i tady, na samotě v Hradě. Jsem spokojený muž.“

Miloš Vojíš od věrejška vystavuje svoje nejkrásnější akty v hradecké Galerii Na Hradě. Expozice pod názvem Ohlédnutí zahrnuje Vojíšovu uměleckou fotografii během uplynulých čtyřiceti let a je počtem k jeho životnímu jubileu. Potrvá do konce února.

ŽENSKÉ AKTY vždy patřily k nejnámější tvorbě Miloše Vojíše. Nafotil jich stovky – a každý z nich skrývá malý příběh...